

Sentencja

- 1) Wykładni art. 11 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy dokonywać w ten sposób, że można uznać, iż niezarejestrowany wzór mógł stać się dostatecznie znany działającym w Unii Europejskiej, wyspecjalizowanym w danej branży środowiskom podczas zwykłego toku prowadzenia spraw, jeśli rysunki tego wzoru zostały udostępnione handlowcom działającym w tej branży; ocena tego pozostaje jednak w gestii sądu rozpoznającego sprawy z zakresu wzorów wspólnotowych w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.
- 2) Wykładni art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 6/2002 należy dokonywać w ten sposób, że można uznać, iż niezarejestrowany wzór, mimo że został ujawniony osobom trzecim bez wyraźnego albo dorozumianego warunku zachowania poufności, mógł podczas zwykłego toku prowadzenia spraw nie stać się dostatecznie znany środowiskom wyspecjalizowanym w danej branży działającym w Unii, jeśli został ujawniony wyłącznie jednemu przedsiębiorstwu tej branży lub został przedstawiony wyłącznie w pomieszczeniu wystawowym przedsiębiorstwa mającego siedzibę poza terytorium Unii; jednak ocena tego pozostaje w gestii sądu rozpoznającego sprawy z zakresu wzorów wspólnotowych w świetle konkretnych okoliczności rozpatrywanej przez niego sprawy.
- 3) Wykładni art. 19 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 6/2002 należy dokonywać w ten sposób, że na właścicieli chronionego wzoru ciąży obowiązek udowodnienia, iż sporne używanie wynika z naśladowania tego wzoru. Jednakże jeśli sąd rozpoznający sprawy z zakresu wzorów wspólnotowych stwierdzi, że okoliczność, iż wymagany ciężar dowodu spoczywa na właścicielu chronionego wzoru, może czynić niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym przeprowadzenie takiego dowodu, sąd ów jest obowiązany, w celu zapewnienia poszanowania zasady skuteczności, do zastosowania wszelkich środków proceduralnych przysługujących mu zgodnie z prawem krajowym celem zaradzenia tej trudności, w tym, w odpowiednim wypadku, norm prawa krajowego przewidujących dostosowanie lub złagodzenie ciężaru dowodu.
- 4) Przedawnienie i prekluzja, na które można powołać się w obronie w postępowaniu o naruszenie wszczętym na podstawie art. 19 ust. 2 i art. 89 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 6/2002, są regulowane przez prawo krajowe, które należy stosować z zastrzeżeniem poszanowania zasad równoważności i skuteczności.
- 5) Wykładni art. 89 ust. 1 lit. d) rozporządzenia nr 6/2002 należy dokonywać w ten sposób, że żądania zniszczenia podrobionych produktów są regulowane prawem – w tym prawem prywatnym międzynarodowym – państwa członkowskiego, w którym dopuszczono się czynów w postaci naruszenia lub groźby naruszenia wzoru wspólnotowego. Żądania naprawienia szkody wynikającej z działań sprawcy naruszenia i uzyskania — celem określenia rozmiaru tej szkody — informacji na temat tych działań są regulowane, zgodnie z art. 88 ust. 2 tego rozporządzenia, prawem krajowym, w tym prawem prywatnym międzynarodowym, sądu rozpoznającego sprawy z zakresu wzorów wspólnotowych, który rozpatruje daną sprawę.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 6 lutego 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Central Administrativo Norte — Portugalia) — IPTM-Instituto Portuário e dos Transportes Marítimos przeciwko Navileme-Consultadoria Náutica, Lda, Nautizende — Consultadoria Náutica, Lda

(Sprawa C-509/12) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 52 TFUE i 56 TFUE — Swoboda świadczenia usług — Przyznawanie rekreacyjnej karty żeglarskiej — Przesłanka zamieszkiwania w państwie wydającym — Ograniczenia dla osób niebędących rezydentami — Ochrona bezpieczeństwa na morzu — Względny porządku publicznego)

(2014/C 93/20)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Central Administrativo Norte

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IPTM-Instituto Portuário e dos Transportes Marítimos

Strona pozwana: Navileme-Consultadoria Náutica, Lda, Nautizende — Consultadoria Náutica, Lda

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Central Administrativo Norte — Portugalia — Wykładnia art. 18, 20, 45, 52 i 62 TFUE — Dyskryminacja ze względu na przynależność państwową — Swobodny przepływ osób i swoboda świadczenia usług — Ograniczenia — Przepisy nakładające warunek zamieszkiwania na terytorium kraju w celu uzyskania rekreacyjnej karty żeglarskiej

Sentencja

Artykuły 52 TFUE i 56 TFUE powinny być interpretowane w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, które nakłada warunek zamieszkiwania na terytorium danego kraju na obywateli Unii Europejskiej zamierzających uzyskać rekreacyjną kartę żeglarską wydawaną przez to państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.

⁽¹⁾ Dz.U. C 32 z 2.2.2013.